

սէր ցոյց տուող անձերը, որոնք են՝ Նազարզատէ Մհր. Յովհաննէս, Տէր Մեսրոպզատէ Զաքարիա, ուրուն Երեմիա կանուխէն ծանօթացած է եղեր Պանտըրմայի մէջ, Մհր. Եղիա, Հաճի Փիլիպպոս՝ իր առաջնորդը (ղըւավուզ) Թէքիրտաղի մէջ։ Կը յիշէ նաև Պարոն Գրիգոր՝ վաղեմի բարեկամը իր նախնիքներուն ու «պաշտպան»ը Ս. Թագաւոր եկեղեցիին, որ «օճաղ»ը եղած է, կ'ըսէ, Քէօմիւրճեան գերդաստանի հայրերուն և պապերուն. ծերունի Մհր. Մարուզէն՝ երախտաւորը Ս. Յովհաննէս եկեղեցիին և Խօճա Սահակը, որ 1660 թուի Զատիկի օրը ներկայ գտնուած է Տէր Թորոսի յուզարկաւորութեան (Օրագր. էջ 351)։ Կը վերջացնէ Ուղերձը խաղաղութեան և սիրոյ և միաբանութեան յորդորներով ու մաղթանքներով։

Զուարթ ու գաւեշտախառն ոճ մը ունի երրորդ Ուղերձը (Յաւել. էջ 543-549)։ Հոն Երեմիա կը նկարագրէ իր Թէքիրտաղ գտնուած օրերուն Պօղոս անուն ազգայինի մը տան մէջ խնճոյքի մը առթիւ տեղի ունեցած մէկ հաւաքոյթը (մէճլիս), ուր կրօնական վիճաբանութիւն մը (տին տավասի) կը բացուի։ Վիճողները թէև կրօնական հարցերու անտեղեակ, բայց մեծ ճիգեր կը թափեն զիրար գերազանցելու և առնելու «զպսակն գերյաղթութեան»։ Ի զուր Երեմիա կը ջանայ փախուստ տալ և ուրիշ խօսքեր մէջ բերելով վերջ տալ անհաճոյ (մէքրուհ) վիճաբանութեան։ Գրիգորիս վարդապետ ևս, իր կարգին, խափանելու համար վէճը՝ կը սկսի տաղ և շարական ըսել և «զհրեշտակաց բանն երգել տալ»⁽¹⁾։ Վէճը երթալով կ'երկարի ու կը տաքնայ ու Երեմիա խիստ կ'արտայայտուի վի-

(1) Այս տողերէն կը տեսնուի որ Գրիգորիս վրդ. ևս իր հօր նման երգիչ եղած է։ Երեմիա 1682ին կը գրէր անոր էջմիածին. «Յոյս իմ հաստատուն է ի Տէր, որպէս գտաղն երգէիր» (Յաւել. էջ 465)։